

Cecelia Ahern

Lantmadár

FORDÍTOTTA BALASSA ESZTER

Cecelia Ahern

Lantmadár

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Cecelia Ahern: *Lyrebird*

Copyright © Cecelia Ahern, 2016

Hungarian translation © Balassa Eszter, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 751 9

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Szerkesztette: Tegyi Timea
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

3.

A hang olyan, mint egy vijjogás, egy madár hangja vagy valamié, ami nem emberi, pedig embertől származik, attól a nőtől, aki a fa mellett áll.

Ahogy Bo beszalad az erdőbe, a szőke nő kosara felrepül az égbe, a tartalma a földre hull, a nő szeme pedig a rettegéstől tágra nyílik.

– Semmi baj – mondja Solomon, és kinyújtja kezét közé és Bo közé állva, hogy megnyugtassa az idegent, mintha egy vadlovat próbálna megfékezni. – Nem fogunk bántani.

– Ki az? – kiáltja Bo.

– Csak maradj ott, Bo – kéri Solomon idegesen, anélkül, hogy megfordulna.

Természetesen nem hallgat rá, és közelebb megy. A fiatal nő újabb hangot ad ki, ismét egy szokatlan, csiripelésszerű hangot, már ha a csiripelés hasonlíthat az ugatásra. Bo felé fordul.

Bo ledöbben, ugyanakkor lenyűgözi az élmény, és ez mosolyt csal az arcára.

– Szerintem azt akarja, hogy állj meg – mondja neki Solomon.

– Oké, Doktor Dolittle, de semmi rosszat nem csináltam – feleli idegesen, amiért megszabják neki, hogy mit csináljon. – Úgyhogy nem megyek el.

– Akkor legalább ne gyere közelebb – szól rá Solomon.

– Sol! – néz rá döbbenten.

– Hé, hé, minden rendben – mondja a lánynak lassan közelítve, és négykézlábra ereszkedik, hogy felszedje a földről a

virágokat és a fűszernövényeket. Beleteszi őket a kosarába, és felé nyújtja. A lány abbahagyja a csiripelést, de továbbra is idegesen, a félelemtől tágra nyílt szemmel néz Solomonról Bóra.

– A nevem Bo Healy. Filmrendező vagyok, és Joe Toolin engedélyével vagyunk itt – mondja, és kezét nyújt.

A szőke lány a kezére néz, és egy sor még idegesebb hangot ad ki, melyek közül egyik sem szó.

– Ó, atyám – néz Bo Solomonra tágra nyílt szemmel, előveszi a telefonját, és felhívja Rachelt. – Rachel, gyere fel a tisztásra, gyorsan! Hozd a kamerát is! – Bontja a vonalat. – Vedd fel! – tátogja Solomonnak, és szemével a férfi felszerelésére mutat, miközben a testével nem mer megmozdulni.

A fiatal nőből egyik bizarr hang tör fel a másik után, Solomon még soha nem tapasztalt ennél furcsább dolgot. Nem olyan, mintha a lány torkából jönne a hang, hanem mintha felvétel lenne. A férfit egyszerre megdöbbeníti és elbűvöli, le sem tudja venni róla a szemét, keresi a kábeleket, persze nincsenek. Mindez valódi.

Néhány lépést tesz a hangfelvevő berendezése felé.

Rachel sietve tűnik fel a fák közt, kezében a kamerával és nyomában Joe-val.

– Mi a franc folyik ott? – kiáltja Rachel, majd hirtelen megáll, amikor a saját szemével is meglátja.

A fiatal nő Rachel felé fordul, és egy autóriasztó hangját kezdi utánozni. Solomon az ő szemszögéből próbálja figyelni az eseményeket, és felismeri, hogy a nőt tulajdonképpen három vadidegen fogja közre az erdőben, amitől úgy érezheti, csapdába esett. Solomon nem képes rávenni magát, hogy mindezt rögzítse. Nem lenne helyes.

Bo megérzi a bizonytalanságát, és felsóhajt.

– Az isten szerelmére! – csattan fel. Azt teszi, amit már kezdetben is megtehetett volna, ha eszébe jut: a telefonjával veszi fel a kibontakozó jelenetet.

Joe csatlakozik hozzájuk.

A szőke nő elhallgat, egy pillanatra Joe-ra néz, és úgy tűnik, lassan megnyugszik.

– Ki maga? – ordítja Joe félig egy fa mögé bújva. Hangjában jól felismerhető a félelem. – Mit keres a földemen?

A lány ismét pánikba esik, hátrálni kezd a fák között.

Solomon figyelni az eseményeket. Bo a telefonjával filmez, Rachel a lányra szegezi a kamerát, Joe szigorú képet vág.

Solomon kimerült, ennie kellene.

– Állj! – kiáltja, mire mindenki elhallgat. – Megijesztitek. Mindenki lépjen hátra. Engedjétek elmenni.

A lány rábámul.

– Elmehetsz.

Még mindig bámulja. Azokkal a zöld szemekkel.

– Szerintem nem érti – vélekedik Bo, miközben folyamatosan veszi a jelenetet.

– Dehogynem érti – csattan fel Solomon.

– Nem hinném, hogy tud beszélni... szavakkal. Hogy hívnak? – kérdezi Bo.

A fiatal nő nem reagál a kérdésre, továbbra is Solomont nézi.

– A neve Laura – feleli helyette a férfi.

Hirtelen feltűnik a denevérház felől az erdő felé rohanó Mossie, veszett csaholással védve a területét a betolakodótól. De ahelyett, hogy megállna Joe mellett, befut az erdőbe, egyenesen Laura felé.

– Hé, hé, hé, hívja őt vissza, Joe – kéri megrettenve Solomon, félve, hogy a kutya mindjárt kiharap egy darabot a lányból.

De Mossie megáll a lába előtt, izgatottan körbejárja, fel-le ugrál, hogy magára vonja a figyelmét, megnyalja a kezét.

A lány vakargatja – egyértelmű, hogy ismerik egymást –, miközben idegesen végigjártja tekintetét a körülötte állókon. Solomon felé emeli a karját, aki zavartan néz rá, mert azt hi-

szi, meg akarja fogni a kezét. Kinyújtja a kezét, mire a lány elmosolyodik, és lenéz a kosárra.

– A kosarat, Sol – mondja Bo.

A férfi zavarba jön, és átnyújtja a kosarat.

Laura elindul, magával húzza Mossie-t, próbálja a többieket elkerülni. Eleinte óvatos. Amikor elhalad Bo mellett, morog, olyan tökéletesen és élethűen imitálja a morgó kutyát, mint-ha felvételről játszaná le, vagy mintha maga Mossie morogna. Laura óvatosan fürkészi Joe arcát, majd amikor mindnyájukat elhagyta, beszalad az erdőbe, túl a denevérházon, egyenesen a viskó felé.

– Felvetted? – kérdezi Rachelt Bo.

– Aha – leveszi válláról a kamerát, és letörli a verítéket a homlokáról. – Felvettem, ahogy a szőke nő rád ugatott.

– Hová ment? – tudakolja Solomon.

– Van egy viskó a denevérház mögött – magyarázza Rachel. Bót túlságosan lefoglalja, hogy visszanézze a felvételt, hogy lássa, sikerült-e rögzíteni a jelenetet.

– Ismeri őt? – fordul Solomon Joe-hoz a történektől teljesen összezavarodva, és érzi, ahogy az adrenalin átjárja a testét, és a bensője enyhén remegni kezd.

– Birtokháborítást követ el – fújtatja fortyogó dühvel.

– Maga szerint Tom tudott róla? – kérdezi Bo.

A kérdés zavarba hozza. Határozott arckifejezése zavartottá válik, majd dühössé, csalódottá, aztán ismét hitetlenkedővé. Végül elszomorodik. Ha a testvére tudott arról, hogy ez a fiatal nő a birtokukon él a viskóban, akkor eltitkolta előle. Kiderül, hogy a testvérek között, akiknek nem voltak egymás előtt titkaik, mégiscsak volt egy hatalmas titok.

4.

– Csak egyféleképpen deríthetjük ki a választ – jelenti ki Bo, és feltűri fekete blúza ujját, láthatóvá teszi bronzszínű bőrét, miközben a nap továbbra is a fejükre tűz. – Beszelnünk kell a lánnyal.

– Ő nem lány, hanem egy nő, és a neve Laura – javítja ki Solomon, és maga sem érti, miért dühös. – Komolyan kétlem, hogy beszélni akarna velünk, miután a frászt hoztuk rá.

– Nem tudtam, hogy neki... hogy ő... *fogyatékos* – védekezik Bo.

– Fogyatékos? – csattan fel Solomon.

– Jaj, ugyan már, mi a politikailag korrekt kifejezés? – keresgél Bo. – Fejlődésében visszamaradott, fejlődésében korlátozott, egyszerű. Ezek közül megfelel valamelyik? Érted, mire gondolok, nem vettem észre.

– Hát, nem éppen átlagos – mondja Rachel, miközben ki-merülten és izzadtan leül egy kőre.

– Bármi is a jó szó erre, valami egyértelműen *nem stimmel* vele, Solomon – folytatja Bo túláradó izgalommal, és kisöpri arcából a haját, majd újraköti rövid copfját. – Ha tudtam volna, másképpen közelíték hozzá. Beszélgettetek? Már azon túl, hogy bemutatkozott neked. Jó ideig odavoltál.

– Azt hiszem, Joe döntése, hogy innentől mi legyen. Végül is ez az ő földje – szögezi le Solomon, ügyet sem vetve Bo kérdészködésére, és megkordul a gyomra.

Bo bosszúsan néz rá.

Joe fel-le csoszog, láthatóan kényelmetlenül érzi magát az

események alakulásától. Szereti a megszokott dolgokat, a változatlanyságot. És ez a napja már eddig is nagyon zaklatott, érzelemdús volt.

– Kérem vissza Mossie-t – mondja végül. – Neki pedig nem kellene a földemen élnie.

– A területfoglalási törvény elég trükkös – magyarázza Rachel. – Egy barátomnak végig kellett csinálnia. Bírósági végzés kell a kilakoltatásukhoz.

– A barátod megszabadult a házfoglalótól? – kérdi Solomon.

– A *barátom* volt a házfoglaló – feleli Rachel.

Függetlenül attól, mennyire idegesíti a jelen helyzet, Solomon önkéntelenül elmosolyodik.

– Nincs joga megtartani a kutyámat. Elhozom Mossie-t – csapja Joe fejébe a sapkáját, és elindul a viskó felé.

– Kövesd – mondja Bo gyorsan, felkapja Rachel kameráját, és átnyújtja neki, nem törődik a barátja kimerült pillantásával. Azonban Joe lelkesedése elszáll közben.

– Talán jobb, ha egy nő beszél veled.

– Rám ne nézz! – figyelmezteti Rachel Bót.

Az anyjától, Bótól, Racheltől és Bridgettől eltekintve Joe élete során nem sok nővel találkozott, és nem is igen beszélt velük. Rachel mindenkivel könnyedén szót ért, de Joe-nak időbe telt, amíg elfogadta őt, különösen, mert ő nem az a fajta nő, amilyenekhez szokva volt; a tény, hogy egy nő egy másik nővel házasodjon össze, olyasmi volt, aminek a feldolgozása igencsak megdolgoztatta az agyát. Joe Bridgetet nem vette nőszámba, sőt, szinte egyáltalán nem vette számításba; Bo pedig továbbra is kellemetlen helyzeteket tud teremteni a szociális érzékenységével vagy éppen érzéketlenségével. Joe-t zavarba hozná, ha egy ismeretlen nővel kellene beszélnie. Főleg, ha az illető különös ember, aki több törődést, figyelmet és megértést igényel. Mind a négyen a viskóhoz mennek, de ezúttal kevésbé támadóan és agresszívan, mint korábban.

Bo kopogtat az ajtón, míg Rachel és Solomon odakint várakozik.

– Mit gondolsz? – kérdezi Solomon Rachelt.

– Kurvára éhes vagyok.

– Én is – dörzsöli meg az arcát fáradtan Solomon. – Már nem bírok józanul gondolkozni.

Figyelik, ahogy Bo újra kopogtat.

– Ha Bo új sztorit akart, hát az hétszentség, hogy most megkapta. Ez valami teljesen újfajta örület – állapítja meg Rachel.

– Nem fog belemenni, hogy interjút adjon – véli Solomon, tekintetét az ajtóra szegezve.

– Ismered Bót.

Ismeri. Bo képes meggyőzni azokat, akik biztosak abban, hogy nem akarnak kamera elé állni, hogy mégis beszéljenek vele. Legalábbis ha igazán akarja; a temetőben megkísérelt három interjú nem volt fontos, ezért nem győzködte azokat az embereket. Solomon és Rachel általában nem ilyen kedvetlen, ha a munkáról van szó, de Bo szokásos filmkészítési stílusa ma valahogy durván megváltozott. Ideges, kapkod, és nyilvánvalóan nincs terve.

Laura ugyan megjelenik az ablakban, de nem hajlandó kinyitni az ajtót.

– Mondja meg neki, hogy Mossie-t akarom – követeli Joe hangosan, miközben zsebre tett kézzel fel-alá járkal. Kényelmetlenül érzi magát. Megrázó napja volt, el kellett temetnie a lelki társát. Egész napra ki kellett lépnie a komfortzónájából, megszakadt az ötven éve változatlanul működő rutinja. A világa fenekestül felfordult. Veszteség érte, és most a kutyáját akarja, hogy aztán visszatérhessen a háza biztonságába.

– Kérlek, nyisd ki az ajtót, csak beszélni szeretnénk veled – mondja Bo.

Laura Solomonra bámul az ablakon át.

Erre mindenki Solomonra néz.

– Mondd meg neki – szól oda Solomonnak Bo.

– Mit?

– Téged néz, hogy lássa, minden rendben van-e. Mondd meg neki, hogy csak beszélni akarunk vele.

– Joe a kuttyát akarja – mondja Solomon őszintén, mire Rachel felnevet.

Laura eltűnik az ablakból.

– Szép – vigyorog Rachel. Ők ketten már szinte eszelősek az éhségtől.

Joe épp bedörömbölne az ajtón, amikor az kinyílik. Mossie kiszalad, majd a lány ismét becsukja és be is reteszeli az ajtót.

Joe elviharzik, miközben az izgatott Mossie körbeugrálja és kis híján felborítja, a gazdáját.

– Felhívom Jimmyt – morogja Joe elhaladtában. – Majd ő elintézi.

– Várjon, Joe! – kiált utána Bo.

– Hagyd már! – csattan fel Rachel. – Éhezem. Húzzunk már a hotelba! *Együnk!* Normális ételt. Nekem fel kell hívnom Susie-t. Aztán majd tervezgethatsz. Komolyan mondom.

Rachel ritkán veszíti el a fejét. Csak olyankor szokott kifakadni, ha valami tönkreteszi a felvételét – ha a háttérben pofákat vágnak az emberek, vagy Solomon mikrofonja belóg a képbe –, de ha felhúzza magát, akkor mindenki tudja, hogy komolyan gondolja. Bo tisztában van vele, hogy túl messzire ment.

Egyelőre feladja.

Visszatérnek a Gougane Barra Hotelbe, ahol Solomon és Rachel csendben falják az enivalójukat, míg Bo hangosan gondolkodik.

– Tom biztosan tudott a lányról, nem igaz? Ő ellenőrizte azt a területet, az ő feladata volt, hogy hetente néhányszor ellenőrizze a kutat. Nem lehet úgy megnézni a kutat, hogy ne tűnjön fel a viskó. Vagy a veteményes, vagy a kecske meg a

csirkék. Lehetetlen lenne. És ott vannak a bevásárlólistán szereplő pluszkaják meg a könyvespolcok, és a könyv Bridgettől. Ráadásul Mossie ismeri a lányt, ami azt jelenti, hogy Tom nyilván elvitte hozzá a kutyát.

– Ő egy állat – szólal meg Solomon először, amióta tíz perce elkezdett enni. – A kutyák elkószálnak. Egyedül is találkozhatott vele.

– Jogos.

– Találkozott vele – jegyzi meg Rachel. – A kutyák *találkoznak* az emberekkel? Gondolom, azokkal találkoznak, akik beszélnek kutyául – viccel, de abbahagyja a nevetést, amikor látja, hogy a többiek nem nevetnek vele; Bo, mert nem figyel, Solomon, mert rossz néven veszi, hogy Laurán viccelődik. – Tök mindegy. Megyek, felhívom Susie-t. – Rachel feláll, és a tányérjával átül egy másik asztalhoz.

– Mi volt az, amit csinált? Azok a hangok? Ez valami Tourette-dolog? Morgott meg ugatott, meg csiripelt.

– Amennyire tudom, a Tourette-szindrómások nem ugatják meg az embereket – mondja Solomon, és lenyalja a ragadós szószt az ujjairól, mielőtt beleharap a sertésbordába.

Az egész arca maszatos a szósztól. Bo undorodva néz rá, nem érti, a férfi miért képtelen ennivaló nélkül funkcionálni. Abbahagyja a salátája piszkálgatását.

– Most már itt a kajád, miért ostorozol még mindig?

– Mert szerintem nem kezelted jól a mai napot.

– Szerintem pedig neked jetlaged van, és egész nap szeszélyes és ingerlékeny vagy – vág vissza Bo. – És extra érzékeny, ami sok mindenről árulkodik.

– Megijesztetted Laurát.

– *Én* ijesztettem meg Laurát – ismétli el, ahogy mindig szokta, mintha az, ha újra kimondja a szavakat, segítene neki, hogy megértse őket. Ugyanezt csinálja az interjúi során a riportalanysai válaszaival is. Zavaró tud lenni számukra, mert

úgy tűnik, mintha nem hinne nekik, pedig ő csak próbálja felfogni, amit hallott.

– Te is láthattad, hogy meg volt rémülve. Egy fiatal nő, akit négyen körülvettek az erdőben. Ráadásul mi hárman a temetés miatt feketében, mint valami nindzsák. Ő rettegett, te pedig filmezted.

Bo hirtelen megérti a helyzetet.

– Francba.

– Igen, a francba. – Solomon ismét lenyalja az ujjait, és a lányt figyeli. – Most mi van?

– Lenyűgöző volt, amit ma láttunk. Amit az a lány csinált.

– Laura.

– Amit *Laura* csinált, azok a hangok varázslatosak voltak. És én nem hiszek a varázslatban. Még sosem hallottam ehhez foghatót.

– Én sem.

– Izgatott lettem.

– Mohó lettél.

Csönd.

Solomon elfogyasztja a bordát, és a híreket nézi a sarokban álló tévén.

– Tudod jól, hogy mindenki azt kérdezi, mi lesz a következő dobásom – mondja Bo.

– Igen, engem is kérdezgetnek.

– Nincs semmim. Semmi, ami *A Toolin* iktékhez fogható. És itt ez a sok díj, amit kapunk; az embereket érdekelni kezdte a munkám, muszáj lépést tartanom.

Solomon tudja, hogy Bo ezt a nyomást érzi magán, és örül, hogy végre el is ismerte.

– Örülnöd kellene, hogy sikerült *egy* olyan dolgot csinálnod, amit szeretnek az emberek. Van, akinek ez sem jön össze. Azért lett sikered vele, mert hagytál magadnak időt a dolgokra. Megkerested a megfelelő történetet, türelmes voltál. Fi-

gyeltél. A mai nap kész káosz volt, Bo. Úgy rohangáltál összevissza, mint egy fejetlen tyúk. Az embereket jobban érdeklik a hiteles és értékes dolgok, mint egy összecsapott cucc.

– Ezért csinálod a *Dagi Tornaklubot* meg a *Groteszk testeket*?

A férfiban bugyog a mérég, miközben próbál nyugodt maradni.

– Most rólad van szó, nem rólam.

– Én *nyomás alatt* vagyok, Solomon.

– Hát ne legyél.

– Nem mondhatod csak úgy valakinek, hogy ne érezzen efféle nyomást.

– Épp most tettem.

– Solomon... – Nem tudja eldönteni, hogy nevéssen vagy haragudjon.

– Az erdőben elvesztetted a fejed – csúszik ki akaratlanul Solomon száján.

Bo tanulmányozza a férfit.

– Most kihez beszélsz? Hozzám vagy magadhoz?

– Természetesen hozzád – mondja, eldobja a bordát. A kerámatányérra eső csont nagyobb zajt csap, mint Solomon tervezte, de nem zavarja, egy új darabot kezd enni.

Bo összefonja a karját, és egy ideig figyel. A férfi nem néz rá, nem szól hozzá.

– Mindketten valami lenyűgözöt láttunk az erdőben. De én akcióba lendültem, te pedig... lefagytl.

– Nem fagytl le.

– Mit csináltál ott annyi ideig, amíg én a viskónál voltam? Ő is ott volt egész idő alatt?

– Menj a picsába, Bo.

– Miért? Jogos kérdés, nem?

– Igen. Szexeltünk. Abban a két percben, amíg távol voltam tőled, lenyomtlunk egy numerát. A fának dőlve.

– Kurvára nem így értettem, te is tudod.

– Nem?

– Próbálok megérteni ezt a nőt, de te nem segítesz. Biztosra veszem, hogy beszélgettetek egymással, de te folyamatosan elengeded a kérdést a füled mellett. Elmondta neked a nevét. Kettesben voltál vele, mielőtt odaértem, és szeretném tudni, miről beszéltek...

Ügyet sem vet a lányra; túl nagy a kísértés, hogy mindenki füle hallatára torkaszakadtából üvöltsön vele. Eltemeti a mérget, mélyre, olyan mélyre, hogy csak a füstölgés maradjon. Ennyi, amit tenni tud. A Sky Newst nézi, de nem látja.

Bo végül feláll az asztaltól, és kimegy a teremből.

Elgondolkozhatna azon, amit Bo mondott, elemezgethetné, megérthetné, kereshetne valami választ rá. Töprenghetne azon, ő maga mit mondott és miért, mindent végiggondolhatna. De jetlage van, éhes és mérges, úgyhogy inkább a tévében elhangzó hírekre koncentrál, és lassan hallja is a szavakat, melyek elhagyják a bemondó száját, és látja a feliratokat, amelyek végigfutnak a képernyő alján. Az utolsó darab bordát is befejezi, leszopogatja ujjairól a ragacsos szószt, majd az ételtől eltelve, elégedetten hátradől a székében.

– Most már boldog vagy? – kiált át Rachel az üres éttermen.

– Egy jó nagy alvás, és csodásan leszek. – Ásít és nyújtózkodik. – Hogy van Susie?

– Kissé ki van borulva. Túl meleg van. Nem tud aludni. Lába és a bokája bedagadt. A baba a bordái között tartja az egyik lábát. Szerinted hazamegyünk holnap?

Solomon kibont egy fogpiszkálót a tasakjából, hogy kipszkalja a húst a metszőfogai közül.

– Remélem.

Tényleg haza akar menni, ebben az egyben biztos. Mert megrémült. Mert tényleg elveszett ott, az erdőben. És Bo látta mindezt. És ugyanúgy, ahogy Joe vissza akart menni a tanya-

házába, Solomon is vissza akar menni Dublinba, vissza a *Groteszk testek* show-hoz, amit persze megvet, vissza a lakásába, amit a szomszédok miatt állandóan eláraszt a currys hal szaga. Normális életet akar. Oda akar menni, ahol nem kell azon gondolkoznia, hogyan érzi magát, ahol nem kell zavarban lennie és elemezgetnie magát, ahol nem zúg bele olyanokba, akikbe tudja, hogy nem lenne szabad, és nem csinál olyasmit, amiről tudja, hogy nem szabad.

– Elaludtál? Csak mert nyitva a szemed – mondja Rachel meglengetve egy bordát a szeme előtt, összeszószoszva vele az asztalt és a padlót. – A francba.

Bo futva érkezik a bárba, *azzal* a kifejezéssel az arcán, a telefonjával a kezében.

– Jimmy volt az, a rendőr, akivel már találkoztunk. A Toolin-farmon van. Joe hívta át, hogy beszéljen a lánnyal, de az odavezető úton elütötte Mossie-t a kocsijával. A lány bevitte magát a kutyát a viskóba, és most megint azokat az őrült hangokat csinálja. Bezárkózott, és nem enged be senkit, hogy akár csak megnézzék Mossie-t.

Solomon a *na, és akkor mi van?* típusú tekintettel néz rá. Ennyit bír magára erőltetni, habár odabent a szíve hevesen ver.

Bo intrikus tekintettel mered rá.

– A lány téged hív, Sol.